

عنوان مقاله:

کاربرد اصل مثبت در علم اصول و فقه

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 51، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

الهام معزی نجف آبادی - دانشگاه تهران

سید ابوالقاسم نقیعی - دانشگاه شهید مطهری

خلاصه مقاله:

اصل مثبت در ادبیات اصولی به استصحابی اطلاق می‌شود که آثار شرعی بر مؤدای آن به واسطه لوازم عقلی و عادی و اتفاقی (مثبتات) مترتب شود. اصولیان متقدم بر شیخ انصاری، مثبتات استصحاب را حجت می‌دانستند؛ اما مشهور اصولیان متأخر از ایشان، قائل به عدم حجیت اصل مثبت شدند. مبتنی بودن بی‌اعتباری برخی از مسائل اصولی بر عدم اعتبار اصل مثبت و تأثیر این مسائل در فتاویٰ فقها، نشان از کاربرد وسیع این مسأله دارد. عدم حجیت اصل تأخر حادث و استصحاب عدم ازلی، عدم جواز اموری همانند ترتیب آثار فرد بر استصحاب کلی، ترتیب آثار مقتضا بر استصحاب عدم مانع در قاعده مقتضی و مانع و إثبات موضوع حکم به شکل مقید با استصحاب جزء موضوع، جملگی به عدم حجیت اصل مثبت مربوط است.

کلمات کلیدی:

اصل مثبت، اصل تأخر حادث، استصحاب عدم ازلی، استصحاب کلی، قاعده مقتضی و مانع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1141296>

